

PAULA

Tjejer som Janka är en skam för det kvinnliga släktet. Det är såna som hon som gör att killar tror att alla tjejer är hjälplösa otekniska känslomonster.

Och självklart tycker hon att vi har något gemensamt, bara för att vi är av samma kön!

Kvinnligt samförstånd, finns det något värre?! Förtroliga samtal och äckliga tjejmiddagar. Den enda anledningen till att man har tjejmiddag är för då äntligen, kan alla tjejerna våga sig ut ur sina kuvade skal, supa, vara fula i munnen och försöka vara roliga, eftersom det inte finns några killar där som kan berätta hur trista dom är. För det är dom. Finns det något tristare skämt än dom som levereras på tjejmiddagar? Tror inte det. Sen slutar kvällen ändå med att alla självständiga festdeltagare sitter och ringer sina pojkvänner.

Janka. Hon har säkert aldrig släppt en fis i hela sitt liv. Men jag kan prutta, det ska ni veta. Jag skiter som en hel elefant.

ÅHhh! Jag hatar att jag blir fnissig av att dricka sprit. Finns det något vidrigare än fulla, fnissiga tjejer. Men jag ska stå emot! Jag ska utveckla ett starkt och bullrigt skratt som ska överrösta alla bjäbbiga piplisor. För jag, jag vägrar att finna mig i alla kvinnliga nycker! Jag har aldrig rakat benen, aldrig rakat mig under armarna, inte ens plockat ett ögonbryn. Till och med min bikinilinje är intakt. Inte ett hårstrå som ska lämna denna kropp på ett onaturligt sätt!! Jag vägrar bry mig om triviala saker som fetmage och finnar på ryggen. Jag blir inte grinig när jag är hungrig, eller tjurig innan mens. Nä, när jag ska ha mens då är jag på ett strålande humör. Jag, jag tjoar och tjimmar, skämtar och har mig. Inga hormonrubbnings ska få mig ur spel! Och aldrig, aldrig att någon ska få se mig gråta. För jag är stark, jag är så stark, att jag inte ens grät på min fars begravning.

Rollen **LJALJA** ur **Kära Jelena Sergejevna** av **Ludmila Razumovskja**

(Motläsaren rollen Jelena befinner sig utanför scenen)

LJALJA

Säg mig Jelena Sergejevna, händer det ofta att ni måste åka kommunalt? Ja, det är klart det gör, varken ni eller jag har ju nån egen bil. Och då har ni förstås sett ansiktena på våra kvinnor, ansikten som liksom är stängda av ett rostigt järnlås. Ansikten som är lika tunga som dom matkassar dom släpar på... Värst ser dom ut på morgonen när dom är på väg till daghemmen med sina barn... Sen har jag sett andra kvinnor. Vilka ansikten, strålande och rena, som presenter i cellofan! Bepansrade med guld och pälsverk har dom ingen som helst aning om hur ett odjur vid namn "deficit" gnager sin in i hjärtat på dom vanliga enkla kvinnorna.

JELENA

Jag förstår... du längtar efter det ljuva livet...

LJALJA

Och varför skulle jag inte göra det? Om några får njuta av det, varför då inte jag? Dom yttre förutsättningarna tror jag nog att jag har...

JELENA

Men herregud, är det det som är lycka?

LJALJA

Lyckan ligger förstås i att få det bra. Vi har förresten blivit så vana vid den här eländiga tillvaron att vi nästan slutat lägga märke till den. Min mamma, till exempel – hon är bibliotekarie – brukar säga: ”man måste skära ner på sina behov”.

JELENA

Det skulle man inte kunna tro när man ser dig.

LJALJA

Nej, det är bara sina egna behov hon skär ner på. När jag behöver kläder tar hon extra jobb som städerska och det ger mig både stövlar, jeans och skor. Nuförtiden är det kläderna, som är inträdesbiljetten till ett bättre liv.

ABRAHAM

Här sitter du, Angelica...

Får jag slå mig ner här bredvid dig ett slag... det tror jag jag gör.

Mig är du inte rädd för, va, Angelica? Det är ingen. Ingen. Det är inte undra på. Och det är bra egentligen. Fast tråkigt är det förståss. Tänk om alla var rädda för mig, så där riktigt rädda...

Tänk om alla sa om mig att "där kommer den... åj, där kommer den
f a s a n s f u l l e Abraham! Men det är det ingen som gör.

Nej, just det, det är det inte! Inte en enda säger så! Allra minst du, Angelica!

Det är så skönt att sitta så här med dig och prata! Jag skulle kunna göra det jämt... ja, det skulle jag!... om jag fick vill säga. Kanske att jag får för dig... får jag för dig?...

Då får jag det! Men inte för herr Coriander. Låt henne vara, säger herr Coriander, låt henne vara, Abraham, hon är min rodnande ros så ta bort dina mjöliga fingrar, det säger han, din far, och det där begriper jag inte för om jag...

Förlåt mig... nej, förlåt mig, Angelica... inte ville jag...

Du förstår ingenting, det är vad de säger, men för mig... förstår du allting! Om jag bara fick prata med dig lite oftare... men ... jag har sett vad de tänker, varför tänker de så? , det är fult. Det är väl inget fel... det är väl inget fel att vilja ha någon att prata med när man är så här ensam som jag... och bara står därnere i affären hela dan och väger upp mjöl och slår in sill... det är väl inget fel om man vill ha nån att prata med och tänka på som man... tycker om... det är väl inget fel?

DAVID

Det handlar om min mor, förstår du. När jag var sådär fem år förändrades hon plötsligt. Från att varit en mycket kärleksfull och ömsint kvinna blev hon som förbytt. Hon blev våldsamt mot oss barn, hon började slå oss, ideligen. Hela min barndom levde jag i ett tillstånd av skam. Jag försökte hålla isär min tillvaro i skolan och min tillvaro hemma, för jag ville inte avslöja för mina skolkamrater vilken mardröm jag levde i. Och jag lyckades hålla isär dem. Fast det är klart, ibland anade de att nåt inte var som det skulle. En gång, till exempel, så minns jag att en av mina "fiender" flyttade in ett par hus ifrån oss, och han brukade smyga omkring och spionera på mig. Och han såg min mamma dammsuga gräsmattan, alltså med en dammsugare. Den historien spred sig förstås, som en löpeld, men det lät ju så konstigt så det var ingen som trodde på det, egentligen. Men det värsta var nog när min mamma fick för sig att hon skulle kommunicera med teveapparaten. Kommunicera på telepatisk väg, förstår du. Hon höll på så här "Min goda vän Rickard Barker säger" och "Prince Charles säger" och ibland gick det för långt... Hon blev till exempel fullkomligt besatt av Lous Fremaux, han som var dirigent för Birminghams Symfoniorkester före Simon Rattle. Hon luskade reda på hans adress och hans telefonnummer och började förfölja honom, faktiskt. En dag ringde Fremauxs sekreterare och sa till min far "Vi har en Mrs Hodgson här hemma hos Mr Fremaux – hon har trakasserat honom i veckor. Vad tycker ni vi ska ta oss till med henne?" Och min pappa sa "Ring polisen", för så illa var det, vi hatade henne. Vi ville bli av med henne.

Rollen **VITJA** ur **Kära Jelena Sergejevna** av **Ludmila Razumovskaja**

(motläsaren rollen Jelena befinner sig utanför scenen)

JELENA

Jag visste inte att du dricker. Det är ju fruktansvärt.

VITJA

Jodå, ni ser ju själv att jag dricker! Fast egentligen finns det ingen som tycker sämre om det här eländet än jag, det borde överhuvudtaget inte finnas! Ni förstår min pappa... han har sina perioder... Jag är ett as, Vitja, säger han till mig. Bara häver ur sig alla beska sanningar över mig. Jag, säger han, jag har sålt min själ för tretti silverpenningar, alla mina heliga ideal har jag sålt och supit upp. Men du skulle bara våga göra likadant! Säger han till mig, alltså. Annars, säger han, annars når jag dig nog även från den andra sidan, bara så att du vet det! Då säger jag att pappa, vad finns det för ideal nu för tiden, du gör dig ju löjlig, kan du klämma fram ett endaste litet ideal? Då darrar han i kroppen. Folket har blivit ett skitfolk, säger han. Stövelslickare hela bunten. Utan principer. Och vi som har gett våra liv för dem, säger han. Vem har gett sitt liv undrar jag då, inte du i alla fall! Och dom som verkligen gett sina liv, säger jag, dom är glömda för länge sen, så lugna ner dig, vi lever i en annan tid...

JELENA

Hur den blir beror bara på er!

VITJA

Visst, det säger jag med, det är väl inget större fel på den här tiden, den kan man mycket väl leva i. Men då säger min pappa att alla tecken tyder på att världen snart går under. Snart förvandlas hela världen till en enda stor stinkande avfallshög och bara flugorna, ja, vet ni att det sägs att efter atomsmällan så blir det bara flugor kvar...

JELENA

Din far är ett kräk!

VITJA

Nej! Alkoholist, tjuv, det kan jag hålla med om. Men inget kräk. Han är en fin människa. En martyr. Jag älskar honom, min stackars pappa.

KATARINA

Jag jobbade med en iransk tjej och vi brukade smyga oss in på chefens kontor på lunchen och ringa dom där numrerna och ibland så hände det att vi vann, typ en CD eller nån biljett till nån konsert. Ja, ja det var så i alla fall som jag hamnade på Operan. Jag vann en biljett på radio!

Egentligen är det inte komiskt, egentligen är det sorgligt, att ingen jävel hade förklarat saker och ting för mig, ingen hade sagt hur det var EGENTLIGEN. En sak ska ni veta: intellekt är ingenting man föds med, det skaffar man sig, och om ingen jävel har berättat om dom stora tankarna så tänker man dom inte.

Man kunde vinna lite olika konserter och tredje pris va två biljetter till Operan, ja, det låter lite knäppt men så var det i alla fall. Så vi gick dit. Jag och Mattias. På premiär. På Operan.

Jag visste fan inte ens vart det låg, jag fick slå upp det i jävla telefonkatalogen... Fan... vi måste ha sett jävla sjuka ut när vi satt där. Herre Gud... Vi fatta ingenting överhuvudtaget.

Vissa människor har mer mellan pannbenet, dom fattar när dom inte fattar. Mattias gjorde inte det, eller så brydde han sig inte. Han var liksom så bekväm Mattias. Det här är potatismos, är potatismos, är potatismos och det är typ gott. Inget mer med det. Som en neandertalare.

Men för mig var det första gången jag fattade. Jag fattade liksom att jag inte hade nån koll, ingen koll i hela jävla världen, inte på deras värld, inte koll på någonting, inte koll på ett jävla skit.

Jag är inte som Mattias. Jag hajar saker, det gör jag, jag hajar grejer, jag ser vad jag får på tallriken och jag ser att den som sitter där borta äter något annat.